

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 83/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. L., R., zastúpeného advokátkou JUDr. M. Ď., R., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 prvou vetou Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 Co 47/2011 z 22. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. L. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2012 doručená sťažnosť Ing. J. L. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 prvou vetou Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 47/2011 z 22. novembra 2011.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že

a) „*Ústavná sťažnosť smeruje voči uzneseniu sp. zn. 11 Co/47/2011 zo dňa 22. 11. 2011 /v zápisnici zo dňa 22. 11. 2011/ vydaného Krajským súdom Prešov, ktorým súd nepripustil späťvzatie žaloby. Rozhodol tak po tom, ako žalovaný nesúhlasil so späťvzatím žaloby.*“.

b) *Sťažovateľ sa žalobou z 27. apríla 2004 podanou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti žalovaným v 1. až 3. rade, aby mu zaplatili spoločne a nerozdielne istinu, ktorú im poskytol na základe zmluvy o pôžičke z 31. januára 2003, úroky z omeškania a dohodnutú zmluvnú pokutu a tiež trovy konania. Okresný súd platobným rozkazom sp. zn. 16 C 83/2004 z 3. júna 2004 vyhovel žalobe. Následne okresný súd rozsudkom zo 16. februára 2007 žalobe čiastočne vyhovel a uložil žalovaným v 1. až 3. rade zaplatiť spoločne a nerozdielne sťažovateľovi prisúdenú sumu (istinu, úrok, úrok z omeškania). Proti rozsudku okresného súdu podal žalovaný v 1. rade odvolanie (tzn. že rozsudok proti žalovaným v 2. a 3. rade nadobudol právoplatnosť, pozn.), na základe ktorého krajský súd uznesením sp. zn. 11 Co 59/2007 z 27. marca 2008 zrušil prvostupňový rozsudok v napadnutej časti a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu. Okresný súd rozsudkom z 15. januára 2009 žalovanému Ing. I. G. (pôvodne žalovanému v 1. rade, ďalej len „žalovaný“) uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi prisúdenú sumu (istinu, úrok, úroky z omeškania) a zastavil konanie v časti prevyšujúcej prisúdenú sumu. O odvolaní žalovaného rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 Co 25/2009 z 18. novembra 2009 tak, že zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti prisúdenej sumy s tým, že záväzok žalovaného je solidárny so záväzkom pôvodne žalovaných v 2. a 3. rade. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 5 Cdo 157/2010 zo 14. júna 2011 na dovolanie sťažovateľa zrušil rozsudok krajského súdu z 18. novembra 2009.*

c) *Po vrátení veci najvyšším súdom krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 11 Co 47/2011 z 22. novembra 2011. Zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že návrh sťažovateľa na zaplatenie požadovanej sumy (4 647,15 €) z titulu úroku a časti istiny (331,94 €) zamietol. Zmenil tiež výrok o trovách konania (žalovanému nepriznal náhradu trov) a sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania.*

d) Podľa „Zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom“ č. k. 11 Co 47/2011-443 z 22. novembra 2011 (2. strana zápisnice) krajský súd po porade senátu vyhlásil toto uznesenie: „*Nepripúšťa späťvzatie návrhu o zaplatenie sumy 4 647,15 € titulom úroku a 331,94 € titulom istiny.*“ Následne bol vyhlásený už v bode c) uvedený rozsudok.

e) *Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 11 Co 47/2011 z 22. novembra 2011, ktorým zamietol sťažovateľovu žalobu, dovolanie.*

3. Podľa názoru sťažovateľa „*Súd rozhodujúc o pripustení alebo nepripustení späťvzatia žaloby, nepostupoval v súlade s ustan. § 96 odst. 2, O. s. p. , kedy /... súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí, v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní/ pretože bola a je tu absencia existencie vážnych dôvodov, pre ktoré žalovaný nesúhlasil so späťvzatím žaloby, súd nezákonne rozhodol.*“.

4. *Vo vzťahu k predmetu sťažnosti [bod 2a)] sťažovateľ v podstatnom uviedol: „Na ďalšom pojednávaní súd dňa 22. 11. 2011 odvolací súd rozhodol priamo na pojednávaní uznesením sp. zn. 11 Co/47/2011-443 zo dňa 22. 11. 2011 /obsiahnuté iba v zápisnici Krajského súdu Prešov/ ktorým nepripustil späťvzatie žaloby o zaplatenie sumy 4 647,15 € titulom úroku a 331,94 € titulom istiny. Uznesenie vyhlásené, bolo dané poučenie o neprípustnosti opravného prostriedku proti tomuto uzneseniu.*

Odvolací súd nepripustil späťvzatie žaloby, bez akéhokoľvek odôvodnenia nepripustenia späťvzatia žaloby, len s poukazom na vyjadrenie žalovaného o nesúhlase so späťvzatím žaloby a pokračoval v konaní na ktorom o veci bez akéhokoľvek dokazovania i napriek vyslovenému právnomu záveru dovolacieho súdu vykonať dokazovanie, v merite veci na tomto pojednávaní rozhodol.“

5. *Sťažovateľ tvrdil, že mu „nebola poskytnutá súdna ochrana v zákonom predpokladanej kvalite, neboli aplikované správne zákonné predpisy zo strany súdov tak, aby boli v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivú súdnu ochranu.*

Skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie je nesprávne, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní...“.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom: „Krajský súd... v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co/47/2011 porušil základné právo J. L. na súdnu ochranu podľa čl. 46 odst. 1 v spojení s čl. 12 odst. 1 prvou vetou Ústavy...“

Uznesenie Krajského súdu ... v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co/47/2011 zo dňa 22. 11. 2011 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie. “

Sťažovateľ súčasne požiadal o priznanie finančného zadosťučinenia „vo výške 2000 €“, a náhradu trov právneho zastúpenia „v sume 320,44 €“.

7. Sťažovateľ k sťažnosti mimo iných písomností pripojil:

- *„Návrh odporcu v 2. a 3. rade... na obnovu konania“* vedeného okresným súdom pod sp. zn. 16 C 83/2004,
- *uznesenie krajského súdu sp. zn. 10 Co 62/2010 z 19. januára 2011, ktorým na odvolanie sťažovateľa zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 11 C 83/2010-44 z 27. septembra 2010 (ktorým odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu č. k. 16 C 83/2004-215 zo 16. februára 2007 [pozri bod 2 b]) do právoplatného skončenia konania o obnove konania tak, že návrh na odklad vykonateľnosti zamietol, lebo proti žalovaným v 2. a 3. rade bolo vedené (a aj ukončené splnením dlhu, t. j. vymožením a uspokojením nároku sťažovateľa) exekučné konanie, a tak návrh na „odklad vykonateľnosti rozsudku stratil na právnom význame“,*
- *sťažovateľovo „Dovolenie a návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku“* zo 16. januára 2012 proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 11 Co 47/2011 z 22. novembra 2011 [pozri bod 2e)], ktorého nie nepodstatnú časť tvoria sťažovateľove námietky proti uzneseniu krajského súdu z 22. novembra 2011 o nepripustení späťvzatia žaloby (tvoriace strany 3 až 5 osemstránkového odôvodnenia dovolania).

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

10. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 prvou vetou ústavy (body 1 a 6) uznesením krajského súdu z 22. novembra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 47/2011 [body 2a), 2d)].

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach...

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej

súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

13. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu (a tiež právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd – ďalej len „dohovor“) zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Tohto základného práva (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

14. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 11 Co 47/2011 z 22. novembra 2011 [pozri tiež bod 2c)] po podrobnom oboznámení výsledku prvostupňového konania (ako aj výsledkov doteraz prebiehajúceho konania) vo vzťahu k predmetu sťažnosti [už vymedzenom v bode 2a, t. j. uzneseníu o nepripustení späťvzatia žaloby] v podstatnom uviedol: „Tento rozsudok v dôsledku podaného dovolania bol preskúmaný Najvyšším súdom SR a tento uznesením č. k. 5 Cdo/157/2010-414 zo dňa 14. 6. 2011 rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Prešove z 18. 11. 2009 vo výroku, ktorým zamietol návrh žalobcu v prevyšujúcej časti ohľadom zaplatenia 4.647,15 eur titulom úroku a 331,94 eur titulom istiny a vo výroku o trovách konania zrušil... Po vrátení tejto veci odvolaciemu súdu žalobca vyhlásil, že v časti, ktorá je predmetom konania berie žalobu späť a teda toto zostalo predmetom odvolacieho konania, t. j. suma 4.647,15 eur, ktorá bola požadovaná titulom úroku a suma 331,94 eur titulom istiny, boli zo strany pôvodne žalovaných v 2. a 3. rade Ing. A. G. a P. G. zaplatené a preto už odpadol dôvod ďalšieho pokračovania. Žalobca

súčasne žiadal priznať trovy dovolacieho konania i odvolacieho konania a ďalej žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie tých trov, ktoré žalobca zaplatil na základe rozsudku Krajského súdu v Prešove 11 Co/25/2009-343... Žalovaný nesúhlasil so späťvzatím žaloby v tejto časti.

Odvolačí súd vzhľadom na tento prejav žalovaného uznesením podľa § 208 O. s. p. nepripustil späťvzatie návrhu o zaplatenie sumy 4.647,15 eur titulom úroku a 331,94 eur titulom istiny a vo veci rozhodol rozsudkom. Vzhľadom na prejav žalobcu, že sumu 4.647,15 eur titulom úroku a sumu 331,94 eur titulom istiny má zaplatenú, odpadol predmet sporu a preto odvolací súd musel zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že návrh žalobcu na zaplatenie týchto súm zamietol.

Súčasne podľa § 220 O. s. p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania tak, že žalovanému nepriznal náhradu trov konania, keďže z hľadiska pomeru úspechu žalobcu a žalovaného bol žalovaný v tomto konaní úspešnejší, avšak trovy prvostupňového konania nežiadal, a preto mu prisúdené neboli.“

15. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké

skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

16. Podstata argumentácie sťažovateľa (body 3, 4 a 5) spočívala (bola koncentrovaná) v „nesprávnom“ zistení skutkového stavu, ktorý nemal „oporu vo vykonanom dokazovaní“, a najmä z toho vyplývajúcej nesprávnej interpretácie a následnej aplikácie ustanovenia „§ 96 ods. 2 O. s. p.“ a aj ustanovenia „§ 91 ods. 2 O. s. p., ak ide o spoločné práva... všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane...“.

17. Ústavný súd v súvislosti s touto právnou argumentáciou sťažovateľa poznamenáva, že sťažovateľ, kvalifikovane právne zastúpený advokátkou, ani okrajovo (resp. vôbec) nepovažoval za potrebné zaoberať sa ustanovením § 208 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) upravujúcim (aj v tomto posudzovanom prípade) aplikačné možnosti rozhodovacej právomoci odvolacieho súdu pri rozhodovaní o sťažovateľovom späťvzátí návrhu v tomto štádiu konania.

18. Podľa ustanovenia § 208 OSP ak je vzatý návrh späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

19. Ústavný súd poukazuje na právnou teóriu zaužívaný názor (napr. in: *Občiansky súdny poriadok, I. diel, komentár*, aktualizované vydanie od autorov Jaroslav Krajčo a kolektív, Bratislava: EUROUNION, spol. s r. o., Bratislava, jún 2010, s. 835): „Rozhodnutie o späťvzátí návrhu na začatie konania, ku ktorému došlo po rozhodnutí súdu prvého stupňa, je závislé na stanovisku druhého účastníka k tomuto procesnému úkonu

*navrhovateľa. ... ak druhý účastník so späťvzatím návrhu nesúhlasí, odvolací súd späťvzatie návrhu nepripustí a je povinný ďalej pokračovať v odvolacom konaní. V prípade, že by odvolací súd rozhodol o pripustení späťvzatia návrhu na začatie konania bez toho, aby druhému účastníkovi umožnil vyjadriť sa k späťvzatiu návrhu, odňal by tým tomuto účastníkovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.“ Podobný názor vyslovili aj autori Števček, Ficová (a kolektív) v publikácii *Občiansky súdny poriadok, komentár, I. vydanie, Praha: Nakladateľstvo C. H. Beck, 2009. s. 624. Rovnako podľa názoru autorov JUDr. Marián Blaha a spol. (pozri právna databáza www.epi.sk, komentár k § 208 OSP): „Odvolací súd späťvzatie návrhu nepripustí, ak druhý účastník s týmto späťvzatím nesúhlasí. V danom prípade je potrebné poukázať na skutočnosť, že nesúhlas druhého účastníka so späťvzatím návrhu nemusí byť odôvodnený vážnymi dôvodmi tak, ak je tomu v konaní pred súdom prvého stupňa podľa § 96 ods. 2 O. s. p. V odvolacom konaní preto platí, že nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu, a to aj bez uvedenia dôvodu tohto nesúhlasu, znamená, že odvolací súd v tomto prípade späťvzatie návrhu nepripustí.“**

20. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci (najmä § 208 OSP a tiež § 96 ods. 2 a § 91 ods. 2 OSP) interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné, a to bez ohľadu na to, že tieto dôvody uviedol krajský súd v rámci meritórneho rozhodnutia (pozri bod 14). Vychádzajúc z obsahu už citovanej právnej normy (bod 18) a tiež s prihliadnutím na ustálené názory uvedené v bode 19 ústavný súd vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich procesnoprávnych zákonných ustanovení považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj za náležite odôvodnené.

21. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, I. ÚS 272/2010, I. ÚS 439/2011). Ústavný súd v tejto

súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

22. Podľa názoru ústavného súdu rozhodovanie všeobecných súdov, ktoré je v súlade s platnou právnou úpravou, nezakladá porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 dohovoru). Je vecou všeobecného súdu, ktorú normu z právneho poriadku v danom prípade aplikuje a ako ju interpretuje. Všeobecné súdy vychádzajú pri rozhodovaní o veci samej zo zákonnej, a nie ústavnej úpravy. Ústavný súd je však oprávnený posúdiť len neústavnosť konania (rozhodovania) všeobecných súdov (napr. I. ÚS 75/97, III. ÚS 64/00, II. ÚS 811/00).

23. V súvislosti so sťažovateľom prejavenu nespokojnosťou s namietaným rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľom označeným právom (čl. 46 ods. 1 ústavy), dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľom označeným právom a sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 prvej vety ústavy ústavný súd poznamenáva, že predmetné ustanovenie predstavuje všeobecnú zásadu uplatňovania základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy a nemožno ho posudzovať samostatne, bez jeho vzájomného pôsobenia (ako aplikačného pravidla) s konkrétnym základným právom alebo slobodou. Keďže ústavný súd v posudzovanej veci nezistil také porušenie sťažovateľom označeného základného práva (čl. 46 ods. 1 ústavy), ktoré by odôvodňovalo následné uplatnenie ústavnoprávnej ochrany, je potrebné konštatovať, že

postupom a rozhodnutím krajského súdu [bod 2 a)] nedošlo k porušeniu uvedenej ústavnoprávnej normy.

25. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie rozhodnutia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

26. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že ďalším možným do úvahy prichádzajúcim dôvodom odmietnutia sťažnosti je jej neprípustnosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojitosti s čl. 127 ods. 1 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde) vzhľadom na skutočnosť, že proti vecnému rozsudku krajského súdu (o zamietnutí žaloby), ktorý bol prijatý následne po nepripustení späťvzatia návrhu, podal sťažovateľ dovolanie, v rámci ktorého namietal okrem iného tiež nesprávny postup krajského súdu, keď nepripustil späťvzatie žaloby [pozri tiež body 2e) a 7]. Pokiaľ sťažovateľ namietal „nesprávne“ aplikovanie „... aj ustanovenia § 91 ods. 2 OSP...“ (bod 16), ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 16 C 83/2004 z 3. júna 2004 nadobudol (keďže ho nenapadli odvolaním) voči žalovaným v 2. a 3. rade právoplatnosť a v ďalšom konaní už boli účastníkmi konania len sťažovateľ a Ing. I. G., pôvodne žalovaný v I. rade [pozri bod 2b)]. Vzhľadom na už uvedené (body 18, 19, 16) ústavný súd tiež konštatuje neopodstatnenosť sťažovateľom namietaného porušenia § 96 ods. 2 OSP, keďže išlo o interpretačné pravidlo upravujúce v danom prípade (t. j. v posudzovanej veci) postup v konaní na súde prvého stupňa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2012